

Ti - še se měj, ó, du - še mi - lá,
 vzpo - meň si jen: Bůh to po - sí - lá,
 nes po - ko - rně své sou - že - ní; Pro - to, ať
 On po - šle i spo - mo - že - ní.
 se co chce dě - je, v Bo - hu bu - de má na - dě - je.

2. Doufej, nebudeš zahanbena, / Bůh zná i může pomoci. / K jeho milosti otevřena / je brána ve dne i v noci. / On s potěšením přispěje, / v Bohu bude má naděje.
3. Nemůže se všechno zdařiti, / co člověk žádá a míní, / a kdo nezná sebe zapřítí, / ten zlé ještě horším činí. / Neb On ví, co mi prospěje: / v Bohu bude má naděje.
4. Chce-li Bůh, již den mně zítřejší / přinese štěstí žádané / a ze vši mé péče nynější / ni památky nezůstane. / U Boha vše to možné je: / v Bohu bude má naděje.
5. Zatím i nechť bída se množí, / nechť pomoc mešká z výsosti, / tiše jen, ještě z lásky Boží / mně zkvětou růže radosti. / Proto, nechť se co chce děje, / v Bohu bude má naděje!